

15-ти януари - Празникът на МГ "Гео Милев"

На 15-ти януари 2026г. Математическа гимназия „Гео Милев“ – Плевен отбеляза своя патронен празник с тържествена програма и значима стъпка към модерното образование. Честването в Актовата зала на училището съвпадна с официалното откриване на новите STEM кабинети, които ще предоставят на учениците съвременна среда за развитие в областта на науката и технологиите.

Сред официалните гости на събитието бяха кметът на Община Плевен д-р Валентин Христов, председателят на Общинския съвет доц. д-р Иван Малкодански, началникът на РУО Албена Тотева и областният управител инж. Мартин Мачев.

Директорът Диана Данова приветства присъстващите, като отбелязва, че новата STEM база е доказателство за непрестанния стремеж на училището към иновации и високи постижения.

Снимков материал: Максимиляна Михайлова XIIa

Интелектуална инвестиция

Откриването на STEM кабинетите

В деня на патронния си празник МГ "Гео Милев" откри модерен STEM център с 10 високотехнологично оборудвани класни стаи. Иновативното пространство е разположено на три етажа в сградата на гимназията и включва специализирани кабинети в направленията „Природни науки“ и „Математика и информатика“. Проектът е реализиран с изключително желание и труд, като е финансиран по Механизма за възстановяване и устойчивост в рамките на Националния план за възстановяване и устойчивост (НПВУ).

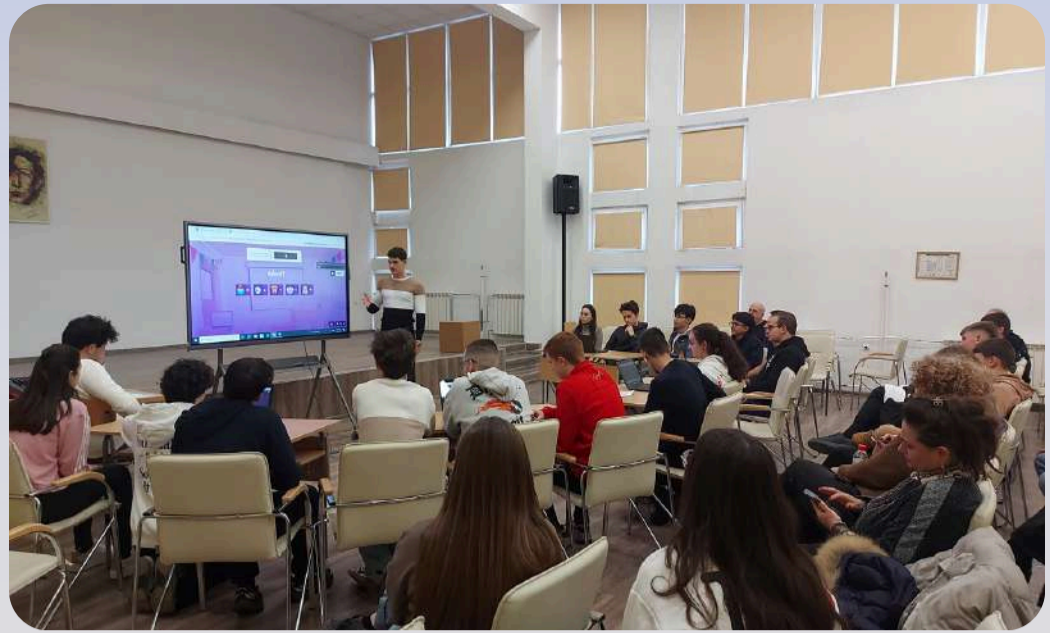
Новият център бе открит официално от директора на училището Диана Данова, кмета на Община Плевен д-р Валентин Христов, председателя на Общинския съвет доц. д-р Иван Малкодански и областния управител инж. Мартин Мачев. Сред гостите на събитието бяха и началникът на Регионалното управление на образованието Албена Тотева, представители на фирмата-изпълнител, учители и ученици. При представянето на проекта директорът Диана Данова подчерта, че изграждането на STEM центъра е естествено продължение на развитието на профилите математика, информатика и природни науки, специфични за гимназията.

Технологичната база осигурява 90 работни места и позволява едновременно обучение на до 260 ученици. Обособени са и шест високотехнологични взаимосвързани класни стаи, които значително разширяват възможностите за интерактивно обучение и проектна дейност. От настоящата учебна година МГ „Гео Милев“ е включена и в списъка на иновативните училища с нов интегративен предмет „Наука с приложения“, който ще се изучава във факултативните часове. След официалното прерязване на лентата гостите имаха възможност лично да се запознаят с възможностите на кабинетите и да наблюдават част от учебните занятия, в които учениците развиват своите дигитални и изследователски умения.

Състезанието "Какво? Къде? Кога? Мисли бързо!"

За втора поредна година викторината "Какво? Къде? Кога? Мисли бързо!" се проведе с цел да се проверят знанията на учениците от МГ "Гео Милев" и уменията им за работа в екип. Тя се осъществи във връзка с празника на училището и откриването на новите STEM кабинети. Тази година участниците бяха общо петнадесет, като всички бяха разпределени в пет отбора с по един представител на всяка паралелка от девети, десети и единадесети клас. Всички имаха възможността да покажат знания по математика, информатика, информационни технологии и природни науки, и да покажат колко много знаят и колко много са внимавали в час.

Победител стана отборът на "Д" паралелките (профил Биология и Химия), второто място бе отредено на "Г" паралелките (профил Информатика и Информационни технологии), а трети останаха "В" паралелките (профил Математика и Информатика). Всички печеливши получиха специални награди, които бяха връчени от директорката Диана Данова. Разбира се, позитивното настроение не липсваше и тук. По време на викторината всички показаха, че ученето може да бъде забавно и да обединява хората, за да постигнат успехи и да създават незабравими спомени заедно.

Зорница Георгиева XIв

Диалог за обществото и младите хора - среща с проф. Стойчо Стойчев

На 04.02 се проведе среща с проф. Стойчо Стойчев - утвърден преподавател в Софийския университет с богат опит в изследването на обществените процеси и нагласите на различните поколения.

Срещата премина в активен и задълбочен диалог, като бяха обсъдени актуални теми, свързани с обществото и ролята на младите хора в него. Акцент беше поставен върху мястото на социологията, начина, по който младите възприемат обществените процеси, както и върху различията между поколенията и ценностите, които ги формират.

Разговорът засегна теми като традиции, свобода на словото, лична отговорност и влиянието на езика и емоциите върху обществената среда. Бяха разгледани и конкретни обществени предизвикателства, както и международни примери за различни модели на обществено устройство.

Срещата създаде възможност за обмен на мнения, критично мислене и по-задълбочено разбиране на съвременните обществени процеси.

Симеон Петров XIIа

153 години безсмъртие Поклон пред делото на Васил Левски

С вдъхновение и признателност ученици и учители от МГ „Гео Милев“ отбелязаха 153 години от гибелта на Васил Левски. В Актовата зала на гимназията се проведе тържество, посветено на Апостола на свободата – символ на саможертва и национално достойнство.

Акцент в програмата беше приятелски двубой между отбор на МГ „Гео Милев“ (ученици от VIIа клас) и отбор на ОУ „Д-р Петър Берон“. Състезанието премина в два кръга – въпроси, свързани с живота и делото на Левски, и анализ на негови мисли, които участниците тълкуваха с увереност и задълбоченост.

Тържествената атмосфера беше допълнена от рецитал с произведения на Иван Вазов и Христо Ботев, презентация за живота на Апостола и награждаване на отличените в конкурса за рисунка „Левски през моите очи“. Директорите на двете училища връчиха грамоти и поздравиха участниците за проявения дух и уважение към историческата памет.

Събитието се осъществи с активното съдействие на учителите по история - Стефка Иванова, Ганчо Драганов, Славейка Георгиева и Милена Георгиева, учител по изобразително изкуство. То се превърна в истински урок по родолюбие, напомнящ, че заветите на Левски продължават да вдъхновяват младите поколения.

Младите таланти от Va клас

Учениците от Va клас се включиха в състезание за написване на криминален разказ. Творбите се предаваха на Преслав Иванов, който ги представи в деня на състезанието. Жури с членове Виктор Николов и Бояна Вангелова организираха гласуването. Разказите бяха представени анонимно и първа позиция взе разказът с най-много гласове. Това беше творбата на Станислав Станчев. Второ и трето място си поделиха Михаела Бакалова и Мартин Диков. След вълнението по гласуване и класацията разказите бяха предадени на Елена Василева от същия клас, която след седмица ги представи оформени като книжка. Книжката е представена в училищната библиотека и достъпна за всеки, който има интерес. Приятно четене!

Михаела Бакалова Va клас

- Обичаш ли да четеш и какъв жанр книги предпочиташ?

- Да, обичам много да чета. Най-интересни са ми детективските книги, защото са пълни със загадки и тайни. Харесва ми да мисля и да откривам решения, както когато решавам задачи по математика.

- Как се запали по мистериите и детективските истории?

- Запалих се, защото обичам загадките и логиката. В детективските истории трябва да се мисли, да се търсят улики и да се стига до правилния отговор, а това много ми харесва.

- Откъде взимаш идеи за историите си?

- Идеите ми идват най-вече от въображението ми. Понякога от книги или от случки в реалния живот, които превръщам в интересни загадки.

- Как се чувстваш, когато някой чете историите ти и ги харесва?

- Чувствам се много радостна и щастлива. Това ме кара да искам да пиша още и да създавам нови детективски истории.

- Какво би добавила в училище, за да стане по-творческо място?

- Бих искала кът за идеи – място, където можем да рисуваме, да пишем истории, да решаваме интересни задачи или да работим по проекти с приятели. Ще е страхотно да има и повече състезания и работилници, в които да измисляме нещо свое – например математически игри, ребуси или малки изобретения. Така училището ще е не само място за учене, а и място, където мислим, мечтаем и се забавляваме.

Станислав Станчев Va

- Обичаш ли да четеш и какъв жанр книги предпочиташ?

- По принцип обожавам да чета поредици - детективски или фентъзи, например: "Хари Потър", "Пърси Джаксън и боговете на Олимп", "Героите на Олимп".

- Как се запали по мистериите и детективските истории?

- Запалих се по детективския жанр с детските вариации на книгите на сър Артър Конан Дойл, които още чета. Единствената наистина детективска книга, която съм чел е "Десет малки негърчета" на Агата Кристи.

- Откъде взимаш идеи за историите си?

- Най-често формирам идеите си, като усъвършенствам по мой възглед и преценка някои моменти от филми и книги.

- Как се чувстваш, когато някой чете историите ти и ги харесва?

- Доста се радвам, че някой чете, оценява, разбира, пита за някакъв момент от сюжета и изобщо забелязва творбата ми.

- Какво би добавил в училище, за да стане по-творческо място?

- В училището бих добавил единствено викторина за края на годината, в която паралелките от един випуск се състезават на въпроси (по около 5) по всеки предмет.

Отговори на Мартин Диков Va

- Обичаш ли да четеш и какъв жанр книги предпочиташ?

- Да, обичам да чета книги. Любимият ми жанр е фантастика.

- Как се запали по мистериите и детективските истории?

- Запалих се по мистериите от книгите за Шерлок Холмс.

- Откъде най-често взимаш идеи за историите си?

- Най-често взимам идеи от въображението си.

- Как се чувстваш, знаейки, че някой чете историите ти и ги харесва?

- Чувствам се невероятно.

- Какво би добавил в училище, за да стане по-творческо място?

- В нашето училище бих добавил 3D, направени от картони и други материали, статуи на: Гео Милев, Васил Левски, Христо Ботев, Ангел Войвода и други български герои.

Михаела Влашка Хд

В света на фантастиката: Литературно приключение в „Заешка дупка“

В следващия материал ще видим Георги Найденов от ХПА в една по-различна роля – тази на разказвач на светове. Той ни споделя какво е усещането да попаднеш в „Заешката дупка“ (не тази на Алиса, а на младите български писатели!) и да учиш тънкостите на занаята от най-големите имена в съвременната ни литература. Пригответе се за доза фантастика, малко сценична треска и много вдъхновение.

Преди известно време имах удоволствието да участвам в литературния курс „Заешка дупка“, събиращ хора от различни места и възрасти, с цел да работят заедно и да се развиват в света на литературата. Курсът, в който аз лично участвах, беше специализиран в жанровете фентъзи и фантастика, като там се запознах с други хора, споделящи страстта ми към писането и конкретно към фантастичното. В групата освен пълни новобранци имахме и вече издадени автори, което само доказва максимата „Човек се учи, докато е жив“.

Целта на курса не беше представяне на суха теория и прашасали от времето догми, а по-скоро обмяната на идеи между участниците и опознаване на различните стилове на писане, като например различните лица, тропи, както и някои по-конкретни тънкости, но определено най-полезното от цялата история бяха хората, с които успях да се запозная. Ментори на моята група бяха авторите Марин Трошанов и Владимир Полеганов, за които ще разберете малко повече в интервютата по-долу. Освен тях като допълнителни лектори ни гостуваха и утвърдени автори като Георги Бърдаров, Георги Господинов и Йоанна Елми.

Целта на курса не беше представяне на суха теория и прашасали от времето догми, а по-скоро обмяната на идеи между участниците и опознаване на различните стилове на писане, като например различните лица, тропи, както и някои по-конкретни тънкости, но определено най-полезното от цялата история бяха хората, с които успях да се запозная. Ментори на моята група бяха авторите Марин Трошанов и Владимир Полеганов, за които ще разберете малко повече в интервютата по-долу. Освен тях като допълнителни лектори ни гостуваха и утвърдени автори като Георги Бърдаров, Георги Господинов и Йоанна Елми.

В края на ноември беше и нашето завършване в София. За моя голяма изненада (и още по-голям ужас) се оказа, че аз ще закривам събитието и ще чета подготвена от мен творба последен, което, честно казано, си беше доста стресиращо.

Трябва да призная, да бъдеш заобиколен от толкова много хора, обичащи литературата, а част от тях – конкретно фантастиката, е едно от най-запомнящите се преживявания, които съм имал!

„Фантастиката не е бягство, а път“ – разговор с Марин Трошанов

В бар „Оскар“ в София, малко след финала на литературния курс, разговарям с моя ментор в света на фантастичното – писателя Марин Трошанов. Той е сред разпознаваемите съвременни български автори на фентъзи и фантастика, активен участник в литературни инициативи и човек, който работи последователно с млади пишещи. Говорим си за това има ли място фантастиката днес, трябва ли младите автори да се притесняват от хобитата си и какво всъщност означава да пишеш „на сериозно“.

- Г-н Трошанов, ще ви задам няколко бързи въпроса. Какво бихте казали на млад човек, който се притеснява да признае, че пише фантастика?

- Първо – няма причина да се притеснява. В момента фантастиката в България преживява подем – издават се повече жанрови книги, има по-широка публика и много повече приемане от т.нар. mainstream среда. Това всъщност може би е началото на едно ново възраждане. Никога досега не е имало толкова възможности за обучение, курсове и общности, които да подкрепят млади автори.

- Значи фантастиката не е „странно хоби“, както някои смятат?

- Напротив – тя е едно от най-живите направления в литературата. Освен това четенето отново става модерно. Социалните мрежи, блоговете и книжните клубове създават активна читателска култура, макар и в по-тясна общност. Литературата няма да изчезне – нито заради дигиталните формати, нито заради аудиокнигите, нито дори заради изкуствения интелект. Това е твърде древно и устойчиво изкуство.

- Ако трябва да дадете един по-конкретен съвет на младите автори?

- Да работят упорито. Има разлика между това да пишеш за себе си и да пишеш професионално. Ако искаш да достигнеш до публика и да оставиш следа, трябва дисциплина, постоянство и сериозно отношение към занаята. Писането е времеемко и трудно занимание, но усилията се отплащат. Ние нямахме толкова ресурси навремето и се учехме много по-бавно – днес възможностите са значително повече.

- А извън писането – какво е вашето послание към младите хора като цяло?

- Че нищо не става наготово. Светът е изключително динамичен и може да се промени за няколко години. За да бъдат адекватни на тези промени, младите трябва да бъдат информирани, адаптивни и трудолюбиви. Независимо дали ще изберат литература, технологии, медицина или друга сфера – успехът изисква усилие и постоянство.

- Благодаря Ви за този разговор!

- И аз благодаря – и успех на всички, които имат смелостта да създават светове.

След разговора с Марин Трошанов продължаваме темата за бъдещето на фантастиката с още един от менторите в курса „Заяшка дупка“ – писателя и преводач Владимир Полеганов. Познат със своя стил и интерес към по-експерименталните и философски измерения на жанра, той говори за това защо фантастиката днес е по-нужна от всякога.

- Г-н Полеганов, директно към големия въпрос – има ли бъдеще литературата в България, и по-специално фантастиката?

- Абсолютно вярвам, че има. Доскоро жанрът беше малко в периферията, но в момента се усеща раздвижване – повече интерес, повече гласове, повече разговори. Светът се променя все по-бързо и ни става все по-трудно да го разберем. Именно в такива моменти фантастиката е особено важна – тя ни помага не само да мислим за света, но и да осмислим собствената си реакция към него. Така че краткият и дългият отговор е един и същ – да, има бъдеще.

- А къде е „магията“ за съвременния човек? В свят, пълен със съдържание, изобщо остава ли място за фантастичното?

- Магията е в срещата с непознатото. Фантастиката ни дава преживявания, които са извън ежедневието ни – различни гледни точки, нови светове, радикални идеи. Живеем в среда, пренаситена от забавления и образи, което прави трудно откриването на нещо наистина ново. Но добрата фантастична литература запазва способността си да осветява необичайното и да ни кара да го видим по нов начин. В това е нейната сила.

- Благодаря Ви за този разговор – за мен беше чест да работя с вас в „Заяшка дупка“.

- Аз също благодаря. Беше удоволствие и се надявам тепърва да чета още твои текстове.

Георги Найденов ХШа и Гергана Борисова Хд

Изкуство

Рисуването - начин за разбиране на света

Разговор с един от най-изявените художници на МГ „Гео Милев“ - Николай Генчев Ха

- Какво обичаш да рисуваш най-много?

- Най-много обичам графиката. Тя редуцира образа до най-същественото и ми позволява да изразявам идеи с минимални средства.

- С какви материали работиш най-често?

Предпочитам моливи, защото дават контрол и възможност за фина линия. Харесва ми прецизността, която позволяват.

- Колко време ти отнема една рисунка?

- Обикновено между 6 и 8 часа. Най-много време отделих за плаката по случай 131 години от рождението на Гео Милев – над 24 часа работа.

- Планираш ли рисунките си или действаш спонтанно?

- Идеите идват спонтанно. Вдъхновението е навсякъде около нас – рисуването е начин да покажеш как ти виждаш света.

- Какво те вдъхновява най-силно?

- Хората. Когато виждам, че приятели или дори непознати се впечатляват от работата ми, това ми дава огромна мотивация. Няма по-хубаво усещане от признанието за вложения труд.

- Кое е най-трудното в рисуването?

- Всичко се учи с практика. За мен най-голямото предизвикателство е търпението и концентрацията по време на работа.

- Доволен ли си от творбите си? Усещаш ли развитие?

- Рядко съм напълно доволен – и това е добре. Недоволството ме кара да се развивам, да си поставям по-високи цели и да надграждам с всяка следваща рисунка.

- Би ли искал рисуването да стане твоя професия?

- Да. За мен рисуването е начин да превръщам наблюдението в разбиране. Ако работиш това, което обичаш, имаш по-голям шанс да успееш.

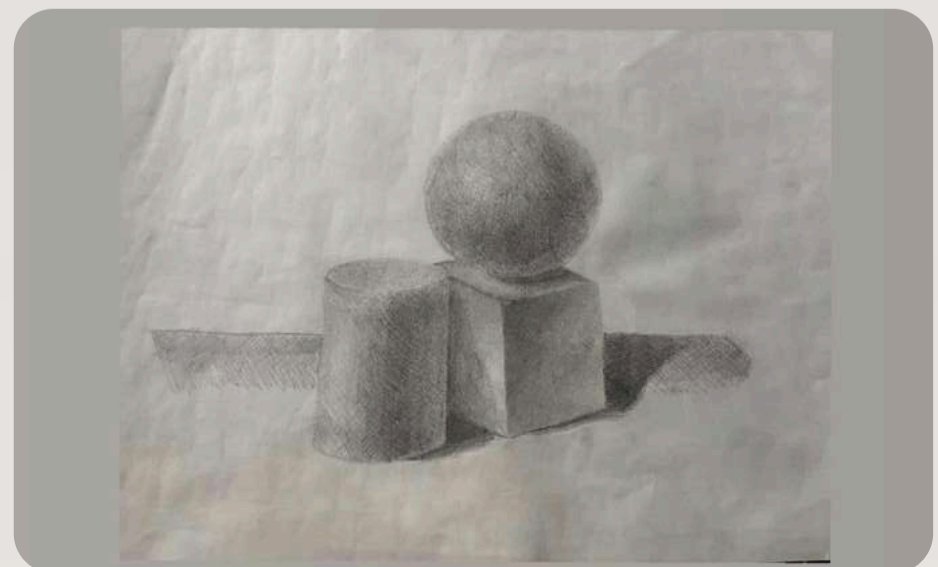
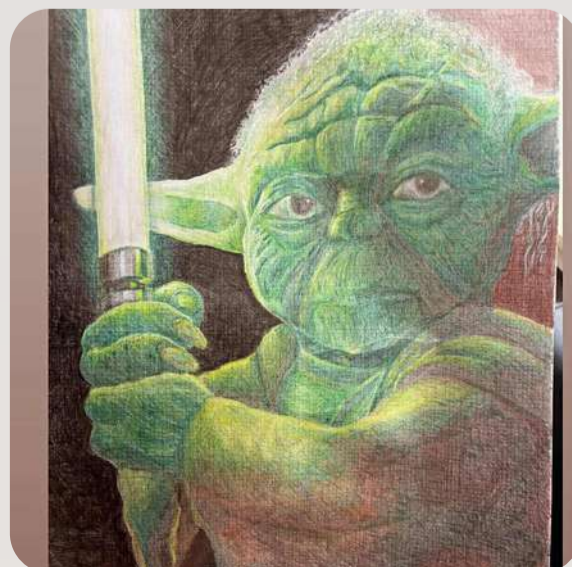
- Какъв съвет би дал на начинаещите?

- Да бъдат постоянни. Търпението е по-важно от таланта. Да не се страхуват от грешките и да експериментират – така се отварят нови врати.

- Какво искаш хората да усещат, когато гледат твоите рисунки?

- Не просто да виждат образ, а да усещат присъствие.

Симона Атанасова Хд

Над всички: Теодора Симеонова Хв – национална шампионка в скока на височина под 18г.

- Как започна да спортуваш и какво те привлече точно в този спорт ?

- Започнах да спортувам от много малка, първоначално беше от време на време, само за забавление, но около първи клас започнах да ходя по различни състезания и да тренирам по-сериозно. Винаги съм обичала да бягам и това ме накара да започна леката атлетика.

- Как изглежда един твой тренировъчен ден?

- Всеки ден е различен, обикновено тренирам различни части на главната ми дисциплина, като тренировките ми зависят от свободното време, което ми остава след училищните ми дейности. Тренирам по един път на ден, но когато имам възможност се случва и по два пъти, като тренировките ми се съобразяват с предстоящи състезания.

- Спортът изисква много време. Как намиращ баланса между класната стая, залата и личния живот – налагало ли ти се е да правиш големи компромиси?

- Спортът винаги е заемал голяма част от ежедневието ми и особено в състезателните периоди ми се случва да не намирам време за личния си живот. Случвало ми се е поради състезания да не присъствам на важни за мен моменти, свързани със семейството и приятелите, но винаги успявам да се реванширам.

- Кой е най-трудният момент, през който си преминала по пътя към успеха си?

- С многото натоварване се случва да се получат неприятни контузии, които през последните 2-3 години са били много голямо препятствие за мен, тъй като пречат на подготовката ми. Най-трудният момент със сигурност беше, когато получих много тежка контузия, която ме изкара от състезателния период за около година.

- Всеки път към върха има своите препятствия. Кое беше най-голямото ти предизвикателство досега и какво научи за себе си, докато го преодоляваше?

- Пътят към върха не е лесен, но с помощта на хората около мен успях да премина през контузии, грешки и много загуби. Най-трудно е да издържа на напрежението, тъй като една грешка може да ми струва медал или добро постижение, но вече успявам да се справя.

- Има ли личност в спорта (или извън него), от която се вдъхновяваш?

- Моят идол е състезателката на 400 метра Фемке Бол. Винаги съм се възхищавала на усилията, които е положила, за да стигне там, където е сега, и на респекта, който отдава на своите конкурентки.

- Какво би казала на онези твои съученици, които в момента се колебаят дали да спортуват?

- Спортът е много хубаво нещо. Не е задължително да сте най-добрите - важно е да ви харесва това, което правите. Не се ограничавайте и не се отказвайте при първото препятствие, което се появи.

МГ с представител на Световното първенство по лека атлетика под 20 г.

Кристиян Цанев постигна личен рекорд в скока на височина от 212 сантиметра и така покри норматива за участие на Световното първенство по лека атлетика за юноши и девойки под 20 години в Орегон през лятото. Цанев се справи с височината от втори опит по време на Открития турнир в столичната зала "Фестивална".

- Как започна да спортуваш и какво те привлече точно в този спорт ?

- Тренирам лека атлетика от почти 5 години и няма конкретна причина за избора ми. Исках да пробвам нещо различно.

- Как изглежда един твой тренировъчен ден?

- Тренировката започва в 7 вечерта, като имаме определен тренировъчен график за всеки ден. Протича по следния начин - 30 минути загрявка, 1 час главната тренировка и 20 минути ОФП (обща физическа подготовка).

- Спортът изисква много време. Как намиращ баланса между класната стая, залата и личния живот – налагало ли ти се е да правиш големи компромиси?

- Много трудно се съчетават дадените неща, но когато обичаш нещо, ставаш готов да жертваш и малкото си свободно време. Училищните ми занятия са от сутрин до обяд между 7:00 и 14:00, а тренировката протича вечерно време от 19:00 до 21:00.

- Кой е най-трудният момент, през който си преминал по пътя към успеха?

- Най-трудният момент са контузиите. Аз лично съм се контузил много пъти през спортната си кариера и най-труден е периодът, в който трябва да почиваш, докато знаеш, че е важно да тренираш и да се подобряваш.

- Всеки път към върха има своите препятствия. Кое беше най-голямото ти предизвикателство досега и какво научи за себе си, докато го преодоляваше?

- Най-голямото ми препятствие е било проблемът, че не съм от Плевен. Става трудно заради тренировките по определено време през лятото и по празниците, когато общежитието е затворено. Въпреки това намирам време да правя самостоятелни тренировки, за да компенсирам. Много хора са ми казвали, че съм упорит, целеустремен и трудолюбив. Винаги давам 100% от себе си и резултатите го показват.

- Има ли личност в спорта (или извън него), от която се вдъхновяваш?

- Спортният ми идол е Мутаз Баршим - човек с многократни световни титли и вторият най-добър резултат в света. Той е от Катар и е на 34 години. Вдъхновявам се от неговия начин на скачане.

- Какво би казал на онези твои съученици, които в момента се колебаят дали да спортуват?

- Ако сте решили да спортувате сериозно, трябва да сте готови да жертвате много. Трябва да сте упорити, сериозни, целеустременни. Дисциплината и постоянството също са много важен фактор.

Радослава Йорданова Хд - шампионка в дисциплината тласкане на гюле на Националния шампионат по лека атлетика под 18 г.

- Как започна да спортуваш и какво те привлече точно в този спорт ?

-Тренирам от три години. Започнах, след като господин Георгиев ме потърси с предложение да участвам в отбора по лека атлетика.

- Как изглежда един твой тренировъчен ден?

-Тренирам шест пъти седмично по два часа – от 19:00 до 21:00. Тъй като през повечето дни след училище съм заета с извънкласни дейности, обикновено уча след тренировка.

- Спортът изисква много време. Как намиращ баланса между класната стая, залата и личния живот – налагало ли ти се е да правиш големи компромиси?

-В повечето случаи успявам да съчетавам всичко, но често ми се налага да пропускам излизания с приятели или да спя по-малко часове.

- Кой е най-трудният момент, през който си преминала по пътя към успеха?

-Трудните моменти бяха, когато знаех какви са възможностите ми, но в най-важните състезания не успях да ги покажа. Това все още се случва в някои сфери от живота ми, но вече го приемам с повече търпение и осъзнатост.

- Всеки път към върха има своите препятствия. Кое беше най-голямото ти предизвикателство досега и какво научи за себе си, докато го преодоляваше?

-Моето най-голямо предизвикателство досега в спорта не беше конкретен съперник или едно състезание, а моментите на съмнение – когато умората се натрупва, резултатите не идват веднага и започваш да се питаш дали усилията си струват.

- Има ли личност в спорта (или извън него), от която се вдъхновяваш?

-Мой спортен идол е Sydney McLaughlin. Тя впечатлява не само с постоянството си и световните си рекорди на 400 метра с препятствия, но и с изключителния си самоконтрол и зрялост в интервютата.

- Какво би казала на онези твои съученици, които в момента се колебаят дали да спортуват?

- Не изоставяйте образованието си! Спортът е до време, но образованието остава завинаги.

Михаела Влашка Хд

Калоян Тодоров – медалист от Жаутиковската олимпиада

България отбеляза силно участие на 22-рото издание на Международната Жаутиковска олимпиада, проведена в Казахстан от 10 до 15 януари 2026г.

Сред отличилите се е и Калоян Тодоров от МГ „Гео Милев“ – Плевен, който завоюва бронзов медал в престижната надпревара.

В тазгодишната проява взеха участие над 700 ученици от 16 държави, които премериха знанията си в областите физика, математика и информатика. България беше представена от 32 участници.

Успехът на Калоян Тодоров е поредно доказателство за високото ниво на подготовка в МГ „Гео Милев“ – Плевен и за таланта на българските ученици в областта на природните науки.

Алтернативно изкуство

Татуировки – изкуство или стигма?

Древните корени на татуирането

Татуировките са едни от най-старите форми на човешко себеизразяване. Най-старото доказателство за татуирано човешко тяло е мумията на Йоци (Ötzi), открита в Алпите и датирана около 3300 г. пр.н.е. По тялото му са открити над 60 татуировки – прости линии и точки, които вероятно са имали лечебна или магическа функция.

В Древен Египет татуировки са открити върху мумии на жени, което подсказва, че те може да са били свързани с религиозни или защитни ритуали. В Полинезия татуирането се превръща в сложна система от символи, които показват социален статус, произход и постижения. Самата дума „татуировка“ идва от полинезийското tatau.

В Япония традиционното тату изкуство (irezumi) се развива в продължение на векове. То представлява мащабни композиции, покриващи цялото тяло, с митологични същества и герои.

Татуировката като наказание и белег

В Древен Рим и Гърция татуировките понякога са били използвани за белязване на роби или престъпници. Това поставя началото на идеята, че татуировката може да бъде знак за социална стигма.

През XIX век в Европа татуировките се свързват с моряци, войници и затворници. В криминалните среди определени символи започват да носят специфично значение. Това засилва негативното отношение в обществото.

Промяната през XX и XXI век

През втората половина на XX век татуировките стават част от младежките субкултури – рокери, пънкери, хипита. Те са символ на бунт срещу консервативните норми.

Днес татуировките са масово явление. Те се възприемат като форма на лично изкуство – върху кожата. Много хора избират минималистични символи, цитати или портрети. Развитието на техниката и мастилата превръща татуирането във висок професионализъм.

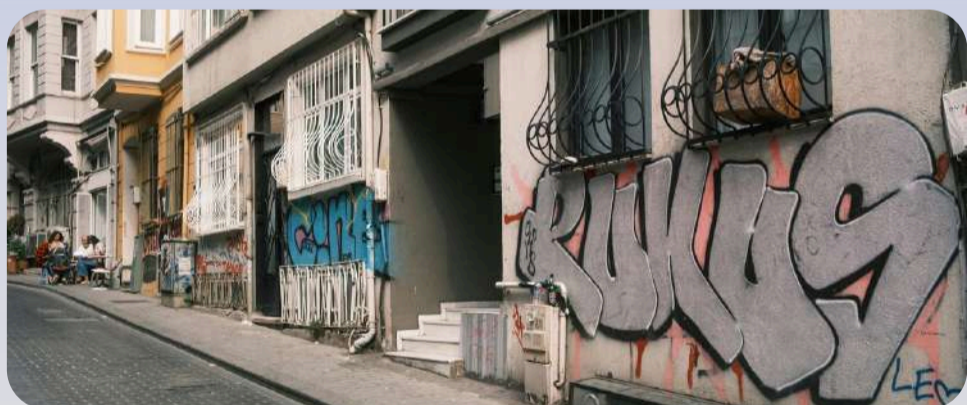

Изкуство или стигма?

Отговорът зависи от контекста. В някои общества татуировките все още се възприемат като неприемливи в определени професии. В други те са част от масовата култура.

Историята показва, че значението на татуировката винаги се определя от времето и обществото. Това, което вчера е било стигма, днес може да бъде признато изкуство.

Как се появяват графитите?

Графитите често се свързват със съвременния град и младежкия бунт, но историята им започва много по-рано.

Древните корени

Още в древния град Помпей археолозите откриват надписи по стените – любовни послания, политически лозунги, обиди и шеги. Това са своеобразни „гласове на народа“, оставени върху общественото пространство.

Самата дума „графити“ идва от италианското graffiare – „драскам“.

Ню Йорк и раждането на модерното улично изкуство

Съвременните графити се появяват през 60-те години в Ню Йорк. Младежи започват да изписват псевдонимите си (т.нар. „тагове“) по влакове и сгради. Един от първите известни автори е TAKI 183.

През 70-те години стилът става все по-сложен – появяват се цветовете, триизмерни букви, цели композиции. Графитите стават част от хип-хоп културата.

От вандализъм към изкуство

През 80-те години част от уличните артисти навлизат в галерии и музеи. Един от най-известните съвременни представители е Banksy, чиито произведения често съдържат политически и социални послания.

Днес много градове създават легални зони за графити. Уличното изкуство вече се изучава и в университети.

Свобода на изразяване

Графитите винаги ще бъдат спорна тема. Те поставят въпроса: къде е границата между изкуство и нарушение? Но едно е сигурно – те дават глас на онези, които рядко биват чути.

По материали от интернет

Редакция: Лилия Беркова
Дизайн: Даная Димитрова и Михаела Йорданова XIIa